

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 60. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975278071616/facsimile.pdf> (tilgået 23. september 2021)

Anvendt udgave: Helten

„Vi får se,“ mumlede Lange. „Åk, Ellen, hvor er Ørkenen skøn i Dag!“ han pegede ud over den.

Lodden som Fløj lød dens bløde, grå Mile for dem, med Enebærbuskenes små Skyggepletter. Let som for-tættede Sandholte tumlede Harene sig derude, op over Stenrevene og Flyvesandsklitterne og i strakt Løb ud over den endeløse, stenstræede, lavplettede Flade. Mågerne kreste og fløj helt ud, hvor Fyrtårnet skinnede som en lille, hvid Søjle, det faste Lands Varde. Havets blånende Ring gled ind om hele den gulbrune Slette, endnu skumpletet fra Stormen. Lynaflederne på Redningsstationens tjæresorte Tag blinkede. Muren om Prinsens Kapel smeltede ind i det Grå. Hans Gård og de lave, halvtækte Huse hvilte som trætte Dyr om Kirketårnets tavse Hyrde.

„Her er friskt og rent, som på Jorden før Menneskene kom,“ åndede Ellen, „men når jeg tænker på alle dem, der gik til Bunds derude —“ hun vendte sig og pegede mod Syd, ad Stensøen til.

Fjært ude, bag den lange, dunkeltgrønne Bakkerække, skintedes midt i det solblandende, skumfødende Blå, som bitte, forkuilede Svovstikker, de hældende Master på „Kalifornien“.

„Ellen,“ han gav hendes Hånd et fast Tryk. „vi lever fuldtroet — endda vi véd ikke hvorlænge. Husker du Jacobus Uz, som én Gang beherskede Øen her, men som nu ingen mere mindes? Så var det, fra Menneskene kom på Jorden.“

Hun så på ham. „Hvor trygt du taler om det —“

„Ja — for jeg tror, jeg nær tilbage til de oprindelige Spor her på Øen,“ nikkede han. „Men gå du nu ned til gamle Bek, jeg ser ind til Kaptejnen og kommer så efter.“ —

Heliotroperne, Levkøjerne og Resedaerne duftede i Vindneskarmen, som var de selve Solskinnets Ånde. Uret dikkede højlydt og kastede Solblinket fra sin svingende Pendul over på Væggens blomstrede Tapet. Klaphordets Fyrretræ spejlede rødt de små Lerkopper, der var sat frem om Kaffekandens Damp.

Clemens Bek hvilte i sine Puder og smilte mod Fru Ellen. Jonfru Camrath nejede, halvt med Ryggen til,

og dukkede sig dybere over Kandisstykkerne og Sigtebrødet.

„De kommer lige til Kaffe, Frue,“ nikkede han, „om De vil tage til Takke. Å,“ han lagde den gennemsigtige Hånd over Panden, „nu har vi atter Ro. Så længe det varer. Det har været frygtelige Dage. Véd De — om nogen af dem er kommen i Land?“ han så angstelig på hende.

„Nej, Skolemester, ingen endnu,“ sagde en Øbo, der sad henne på Dragkisten ved Køkkendøren, en Kiste med et Kors malet i en Krans af Bloddråber som i en Krans af Roser, „I véd, de kommer sjælden til vor Kyst. De driver op ved Falkenberg i Sverrig, om ikke de går helt til Bunds.“

Ellen så på ham.

Han var ret en Type på Øens Folk. Det magre, hvide Ansigt rammes skævt inde af det ravnsorte Hår. Brynene groede i ét over de mørkebrune Øjne. Munden løb som en Blodstribe gennem det blålige Skæg, der i en Vifte dækkede Hals og Bryst.

Han blinkede mod Lysen og gned de knoklede Hænder i hinanden.

Dette hvide Ansigt, disse hemmelighedsfulde Øjne, stirrede de ikke ud som fra Oldtidens Grotte, varslede de ikke en endeløs, mørkel Saga om dette Folk, én Gang strandet og for altid skilt fra dets Brødre, forladt i Havet og reddet af det som sidste Rest af Landets Urindvånere, der ovre på Fastlandet udryddedes af de nye, indtrængende Stammer, som nu kaldtes Landets Bern? Jo, her på Landets ringeste Del, på dets ensomste og usseligste Ø forvarede de, rene i Racen, i Havets evige Adskillelse.

Han lukkede Øjnene, men så for sig Flintesmedjerne derude i Ørkenen, den lange Række af Stenalderens Værksteder, der strakte sig over Øen fra Syd til Nord, som halvtülføgne Kampedyrs Knokler. Lød der ensomme Hammerslag derude, af Sten mod Sten? O, hvad var selv Clemens Beks Tid her på Øen mod dette Racefolks, mod Uendeligheden forude og bagude? Jo, Erik havde Ret, her fandtes de evige Spor! —

„Ja, jeg er træt,“ sagde Clemens Bek, efter at Erik